

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118012467
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118012467.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Eve Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.03.2019 v trestnej veci proti obž. E. C. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. f/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/142/2018 zo dňa 08.01.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obž. E. C..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovanú E. C. vinnou v bode 1. rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona a v bode 2. rozsudku zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. f/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1. dňa 21.06.2018 v čase približne o 14:00 hod., v meste Prešov na Ul. Masarykovej v podchode železničnej stanice využila nepozornosť R. O., ktorému zo zadného vrečka nohavíc odcudzila čiernu plátenú peňaženku s obsahom finančnej hotovosti 65.- Eur a osobné doklady vydané na meno poškodeného, čím svojím konaním spôsobila R. O. škodu vo výške 110,- EUR,

2. dňa 08.10.2018 v čase okolo 12:00 hod., v meste Prešov na Ul. Masarykovej, počas jazdy vo vozidle mestskej hromadnej dopravy využila nepozornosť E. B., nar. XX.XX.XXXX, ako osoby, ktorá svojim zovňajškom vykazovala znaky osoby vyššieho veku, najmä farbou vlasov, rýchlosťou chôdze vzhľadom na to, že pomáhala pri pohybe ďalšej osobe vo veku vyše 80 rokov, pričom sa jej táto osoba zdala ako ľahšia korisť, a ktorej počas jazdy v uvedenom vozidle odcudzila z koženej úplne neuzatvorenej kabelky, ktorú mala poškodená pri sebe, červené kožené puzdro s obsahom mobilného telefónu zn. HUAWEI a osobné doklady vydané na meno poškodenej, čím svojím konaním spôsobila E. B. škodu vo výške 120,- Eur,

Za to jej podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona v spojení s § 37 písm. h/ a písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 4 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov a šiestich mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ju pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanej povinnosť uhradiť poškodenej E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/XX, H., škodu vo výške 120,- €.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie, a to proti výroku o vine v časti týkajúcej sa

bodou II. napadnutého rozsudku, ako aj proti výroku o treste. Podané odvolanie následne sama aj prostredníctvom obhajcu odôvodnila. Sama v dôvodoch odvolania uvádza, že uvedený skutok, ako to uviedla pri svojej výpovedi na súde, nespáchala. Priznala si pochybenie, že pri výsluchu pred kriminálnou políciou sa k spáchaniu skutku priznala z dôvodu, že nemala náladu ani chuť v danej chvíli čokoľvek vypovedať, tak sa priznala ku skutku, ako jej to bolo predložené policajtom. Trvá na tom, že tento skutok nespáchala, pani B. nikdy v živote nestretla, ani ju nevidela, prvýkrát na hlavnom pojednávaní. Je jej chybou, že sa priznala a veľmi to ľutuje. Namieťa konštatovanie súdu, že koná účelovo a že keď bola v minulosti trestaná, mala si byť vedomá, že každé priznanie ku skutku má svoje následky vo forme minimálneho odsúdenia. Rovnako tak žiada o zníženie uloženého trestu, nakoľko trpí duševnou poruchou. Neznamená to, že keď bola súdne trestaná, tak už automaticky pácha všetky trestné činy, ktoré nemajú konkrétneho páchatel'a. V dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu uvádza, že napadnutý rozsudok je vydaný v rozpore so zákonom a v konaní, ktoré mu predchádzalo boli porušené jej práva. Bola uznaná vinnou bez toho, aby mal súd k záveru oporu vo vykonaných dôkazoch. Podľa odôvodnenia rozsudku mal súd priebeh skutku uvedený v bode II. preukázaný bez dôvodných pochybností, pričom vychádzal z priznania obvinenej v prípravnom konaní a jej výpoveď na hlavnom pojednávaní vyhodnotil ako nedôveryhodnú. Pri tomto závere vychádzal z toho, že popísaný priebeh skutku v podstatných okolnostiach bol konzistentný s popisom poškodenej B.. Súd neuveril, že v prípravnom konaní vypovedala iba to, čo jej povedali policajti. Jej výpoveď však bolo potrebné posúdiť aj z hľadiska, kedy malo dôjsť ku skutku, teda či poškodená a ona sa mohli stretnúť. Podľa jej výpovede nastupovala cez zadné dvere, avšak poškodená nastúpila cez stredné dvere. Pri takom počte cestujúcich, ako to uvádzali obidve, je nepravdepodobné, že by sa v autobuse mohli dostať do blízkosti. Na tieto skutočnosti dokazovanie ani nebolo vedené. Podľa odôvodnenia rozsudku využila nepozornosť poškodenej, ktorá svojím zovňajškom vykazovala znaky vyššieho veku, najmä farbou vlasov, rýchlosťou chôdze a tak ďalej. Tieto závery súdu nie sú podporené žiadnym dôkazom. Hlavne nie je zo spisu známe, akú farbu vlasov mala v čase spáchania skutku poškodená a aká je rýchlosť jej chôdze. Na tieto skutočnosti nebol vykonaný žiadny dôkaz a ani vo výpovedi poškodenej, ani v jej výpovedi sa o farbe vlasov a rýchlosti chôdze nezmieňuje. Súd postupoval v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. poriadku, keď urobil záver, na ktorý nemá v dokazovaní oporu. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ani pre záver o tom, aký súd prijal, nie sú v spise podklady. Súd posúdil skutok ako zločin aj podľa § 212 ods. 4 písm. f/ Tr. zákona, teda na chránenej osobe, pričom ho mala spáchať v priamom úmysle. Vzhľadom na pochybnosti o správnosti skutkových záverov sa javí aj právne posúdenie pochybné, prinajmenšom predčasné, ak neboli zabezpečené žiadne dôkazy o tom, že si bola vedomá toho, že poškodená je chránenou osobou. Súd uložil trest v trestnej sadzbe upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona a podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona, pričom jej priznal dve priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 písm. h/ a m/ Tr. zákona. V odôvodnení rozsudku sa však odvoláva na ustanovenie § 36 Tr. zákona. Trestný zákon však priťažujúce okolnosti upravuje v § 37 a nie v § 36, ako súd uvádza v odôvodnení. Za priťažujúcu okolnosť považoval aj odsúdenie Okresným súdom Senica sp. zn. 2T/140/2007 a najmä Okresným súdom Skalica sp. zn. 4T/303/2008 zo 14.01.2009, kde trest vykonala 05.09.2011. V oboch prípadoch ide o odsúdenia, ktoré už mohli byť zahladené v zmysle § 92 Tr. zákona, pretože v oboch prípadoch už uplynula doba potrebná na zahľadanie. Preto tieto odsúdenia súd nemal považovať za priťažujúcu okolnosť. Navrhla preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je možné považovať za dôvodné.

V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu, v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné.

Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konkrétne uviedol, uviedol, ktoré skutočnosti z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali, o ktoré zistenia svoje skutkové závery oprel, aj to, prečo obrane obžalovanej prednesenej na hlavnom pojednávaní neuveril.

Dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa považuje krajský súd za vecne správne a úplné, a preto na ne v podrobnostiach aj odkazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo vykonanými dôkazmi nepochybne preukázané, že skutky tak, ako ich okresný súd vo výroku svojho rozhodnutia ustálil sa stali, a že ich obžalovaná spáchala.

Pre úplnosť je potrebné v tomto smere uviesť, že pokiaľ ide o prvý skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku, v tomto smere nebolo dokazovanie pred súdom prvého stupňa vykonávané, vzhľadom na to, že obžalovaná vo vzťahu k tomuto skutku po tom, čo bola poučená o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v

§ 257 ods. 1 písm. a/ alebo b/ Tr. poriadku, vyhlásila, že je vinná vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode I. obžaloby a nevinná ku skutku v bode II. obžaloby. Keďže vo vzťahu ku skutku pod bodom I. obžaloby po tom, čo bola poučená aj o dôsledkoch prijatého vyhlásenia, kladne zodpovedala na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, súd jej vyhlásenie o vine vo vzťahu k uvedenému skutku prijal a rozhodol, že vo vzťahu k nemu sa dôkazy vykonávať nebudú a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o teste.

Napriek námietkam prezentovaným v dôvodoch odvolania a obrane obžalovanej na hlavnom pojednávaní nemá ani krajský súd vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov pochybnosti o tom, že obžalovaná spáchala aj skutok, ktorý je uvedený pod bodom 2. napadnutého rozsudku, napriek tomu, že jeho spáchanie v konaní pred súdom poprela.

Tak, ako na to správne poukazuje v dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa, je vo vzťahu k tejto výpovedi obžalovanej na hlavnom pojednávaní potrebné zvýrazniť, že táto sa podstatným spôsobom odlišuje od jej výpovede z prípravného konania zo dňa 17.10.2018, keď sa k spáchaniu uvedeného skutku priznala v celom rozsahu. Vtedy uvádzala, že po tom, čo 08.10.2018 bola na Železničnej polícii za účelom výsluchu vo veci krádeže, bola po výsluchu nervózna, kúpila si tri 0,4 cl vodky, ktoré vypila, vypila ešte aj nejaké víno. Následne šla na zastávku MHD smerom do centra, kde nastúpila do trolejbusu, v ktorom si všimla staršiu pani, ktorá mala tašku prevesenú cez plece a mala ju pootvorenú. Podišla k nej, telom prikryla tašku a rukou z nej vybrala mobilný telefón, bol v červenom puzdre, tento potom niekde na ceste domov stratila. Pani si vybrala, preto že ako dôchodkyňa s otvorenou taškou sa jej zdala ako ľahká korisť.

Okolnosti, pre ktoré prvostupňový súd zmenenej výpovedi obžalovanej na hlavnom pojednávaní neuveril, v dôvodoch svojho rozhodnutia veľmi konkrétne a podrobne rozpísal a aj v tomto smere je potrebné sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožniť.

Zmene výpovede ani podľa názoru krajského súdu nie je možné uveriť a tvrdenia obžalovanej prezentované na hlavnom pojednávaní je nutné považovať za účelové v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, a to nielen vzhľadom na samotné skutočnosti, ktorými obžalovaná zmenu výpovede odôvodňovala (v prípravnom konaní mala vypovedať tak, ako jej to povedali policajti, aj keď podľa jej vlastného tvrdenia na ňu nevyvíjali žiaden nátlak, tí jej rozprávali o mobile a ona chcel čím skôr odísť preč, tak naschvál musela povedať, že áno, zobrala to ona, aj keď to nebola pravda), ale aj s poukazom na skutočnosti, ktoré obžalovaná uvádzala vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Aj keď tu tvrdila, že poškodenú neokradla, nič jej nezobrala, potvrdila svoj úmysel niekoho okradnúť. Výslovne totiž uviedla, že chcela niekoho okradnúť, niekoho iného, niekoho opitého, ba dokonca po tom, čo nastúpila do autobusu, išla jednu zastávku, či tam nenájde niekoho opitého, koho by mohla okradnúť. Následne mala vystúpiť, ešte sa túlať, ale keď nič nebolo, nastúpila späť, došla na stanicu, nikto tam nebol a ešte potom následne okradla ďalšieho muža, ktorý mal tašky. Čiže aj zo zmenenej výpovede obžalovanej plynie úmysel prisvojiť si cudziu vec inej osoby, a to osoby, ktorá by bola pre ňu ľahkou korisťou tak, ako to prezentovala vo vzťahu ku poškodenej vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, keď uvádzala, že poškodenú sa rozhodla okradnúť preto, že sa jej zdala, ako dôchodkyňa s otvorenou taškou byť ľahkou korisťou. Tým sa súčasne vyvracia námietka prezentovaná v dôvodoch odvolania vo vzťahu k nesprávosti právnej kvalifikácie, aj podľa § 212 ods. 4 písm. f/ Tr. zákona, teda že čin bol spáchaný na chránenej osobe.

Skutočnosť, že obsah výpovede obžalovanej z prípravného konania zo dňa 17.10.2018 vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých mal byť skutok spáchaný, obsahu veci, ktoré mali byť poškodenej odcudzené, miesta, kde sa mala taštička s mobilom nachádzať korešpondujú s výpoveďou samotnej poškodenej, je ďalším dôvodom prečo nemožno zmenenej výpovedi obžalovanej na hlavnom pojednávaní uveriť a prečo okresný súd postupoval správne, keď v tomto smere vychádzal z jej výpovede a priznania v prípravnom konaní (vo vzťahu k výpoveďiam obžalovanej je však potrebné podotknúť, že toto nebola jediná zmena jej výpovede, keďže táto svoje výpovede menila aj v priebehu prípravného konania, pretože pri výsluchu dňa 19.10.2018 pred sudcom pre prípravné konanie uvádzala, že nikomu nič nezobrala, podpísala to, čo jej oni povedali, že má povedať, dňa 09.11.2018 takisto zmenila výpoveď, no pri preštudovaní spisu opätovne priznávala spáchanie skutkov a dokonca žiadala uzavretie dohody o vine a treste).

Vzhľadom na obsah uvedených dôkazov je potrebné skutkové závery súdu prvého stupňa považovať za správne, keďže naozaj aj z trestného rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/29/2016 zo dňa 31.05.2016, ktorý sa stal právoplatným 25.11.2016 je preukázané, že obžalovaná bola uznaná vinnou pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona (pre skutok, ktorý spáchala 18.12.2015) a bol jej uložený trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu osemnástich mesiacov.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia konania obžalovanej, ktorú prvostupňový súd takisto náležitým spôsobom odôvodnil. Vo vzťahu k námietke prezentovanej v dôvodoch odvolania, že nebolo v smere, že čin mal byť spáchaný na chránenej osobe, osobe vyššieho veku vykonané dokazovanie a skutočnosti, ktorým tento znak prvostupňový súd odôvodňuje neboli predmetom dokazovania, krajský súd podotýka, že konštatovanie o vzhľade poškodenej resp. farbe jej vlasov je zaznamenané v zápisnici o hlavnom pojednávaní, pričom poškodená uvádzala, že tak ako na hlavnom pojednávaní ani v čase skutku nemala čiapku a navyše ako to už bolo vyššie uvádzané, samotná obžalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že poškodenú sa rozhodla okradnúť, pretože ako dôchodkyňa sa jej zdala ľahká korisť, čiže jej vedomosť o veku obeť bola zjavná.

Vo vzťahu k výroku o treste síce krajský súd zistil jednu chybu, avšak vzhľadom na skutočnosť, že táto chyba nemala žiaden vplyv na určovanie výmery trestu, nepovažoval za nevyhnutné v tomto smere napadnutý rozsudok zrušovať a meniť, len na spomínanú chybu v ďalšom poukáže.

Prvostupňový súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vychádzal bezoporu z kritérií uvedených v § 34 Tr. zákona. Poukázal na skutočnosti rozhodné pre určovanie druhu a výmery trestu, osobu obžalovanej, jej predošlý spôsob života, poľahčujúce aj priťažujúce okolnosti a konkretizoval spôsob určovania výmery i druhu ukladaného trestu.

Trest, ktorý prvostupňový súd obžalovanej ukladal správne ukladal ako úhrnný trest v zmysle zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona, keďže ho ukladal za dva úmyselné trestné činy spáchané dvoma samostatnými skutkami, pričom jeden z uvedených trestných činov je zločinom. Znamená to teda, že v zmysle zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona ukladal trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin, najprísnejšie trestný (v danom prípade teda zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona, za ktorý zákon v osobitnej časti stanovuje trestnú sadzbu od troch do desať rokov), pričom hornú hranicu tejto trestnej sadzby zvýšil o jednu tretinu, čiže na trinásť rokov a štyri mesiace.

Okolnosť, že obžalovaná spáchala dva trestné činy sa teda premietla do zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby, čiže podmienila použitie vyššej trestnej sadzby. Rovnaká okolnosť už teda nemohla byť obžalovanej pričítaná ako priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písm. h/ Tr. zákona vzhľadom na to, že je to v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zákona, teda s tzv. zákazom dvojitého pričítania.

Pokiaľ teda súd pričítal obžalovanej aj priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zákona (k námietke obhajoby v tomto smere je potrebné uviesť, že v odôvodnení rozhodnutia je evidentne len písárskou chybou nesprávne uvedené ustanovenie § 36 písm. h/ Tr. zákona) nepostupoval správne. Uvedená okolnosť, ako už bolo vyššie spomínané, však nemá vplyv na stanovenie trestnej sadzby, v rozpätí ktorej prvostupňový súd obžalovanej trest ukladal, preto na ňu krajský súd len poukazuje. Napriek námietke prezentovanej v dôvodoch odvolania totiž okresný súd správne postupoval, keď obžalovanej pričítal priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona, teda že už v minulosti

bola odsúdená a konkretizoval aj rozhodnutia, ktoré použitie uvedenej príťažujúcej okolnosti podmienili. Tvrdenie obhajoby, že nebolo možné uvedenú príťažujúcu okolnosť použiť vzhľadom na skutočnosť, že už uplynula doba potrebná na zahľadanie odsúdenia, je v tomto smere bez významu, a to už aj vzhľadom na okolnosť, že aj keď je odsúdenie Okresným súdom Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/140/2007 zo dňa 13.09.2007 a Okresným súdom Skalica v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/303/2008 zo dňa 11.12.2008, nemožno opomenúť dĺžku ukladaného trestu v tomto konaní, ktorá bola dva roky a štyri mesiace, takže uvedený trest obžalovaná vykonala 05.09.2011, pričom vo veci Okresného súdu Senica došlo 08.12.2009 k nariadeniu výkonu pôvodne podmienene odloženého jednoročného trestu odňatia slobody, a ten obžalovaná vykonala 05.07.2012. Takže len tak na okraj (aj keď krajský súd samozrejme v tomto konaní nerozhoduje o zahladiení či nezahladiení odsúdenia) je potrebné konštatovať, že by ani, ak by bola podala návrh na zahladienie odsúdenia, nebolo možné skonštatovať, že by boli splnené podmienky na zahladienie vzhľadom na to, že v zmysle § 92 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona sa vyžaduje, aby pri odsúdení prevyšujúcim jeden rok viedol odsúdený po výkone trestu riadny život nepretržite po dobu najmenej piatich rokov, pričom obžalovaná už 18.12.2015, teda len niečo cez tri roky po výkone posledného trestu spáchala ďalší trestný čin, za ktorý bola právoplatne odsúdená.

Vzhľadom na to, že u obžalovanej nebola zistená žiadna z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona aj za predpokladu nepoužitia príťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zákona, prevyšuje pomer príťažujúcich okolností, čiže v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona správne prvostupňový súd zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (postupom upraveným v § 38 ods. 8 Tr. zákona - čiže s rozdielom medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby), v dôsledku čoho trestná sadzba, v rámci ktorej mal trest ukladať predstavuje päť rokov a štyri mesiace až trinásť rokov a štyri mesiace. Trest uložený obžalovanej vo výmere päť rokov a šesť mesiacov je tak trestom blízko dolnej hranice trestnej sadzby, čiže ani krajský súd nezistil žiaden dôvod na zníženie výmery uloženého trestu.

Okresný súd správne postupoval, keď obžalovanú pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bola vo výkone trestu odňatia slobody uloženého jej za úmyselný trestný čin.

Pochybenie nezistil ani vo výroku o náhrade škody, a preto odvolanie obžalovanej ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku krajský súd zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.